

tagere skulle forrente $\frac{7}{12}$ af Ejendommens Værdier til Staten med $3\frac{3}{4}$ pCt., medens Staten kun skal give i Rente til Ejerne af Hypotekobligationerne $3\frac{1}{2}$ pCt. Dette smager jo noget af, hvad vi kende fra Kreditforeningsforholdene; men der er dog den væsentlige Forskel mellem Forslaget her og Kreditforeningsvirksomheden, at ved denne sidste kommer Differencen mellem Renter og det Beløb, som Laantagerne betale, Laantagerne selv til gode gennem en Afskrivning eller Nedskrivning af deres Gæld, og naar de have betalt dette Plus i en Række af Aar og ikke stiftet ny Gæld, blive de gældfri. Men efter dette Forslag skal det, som Laantagerne betale ud over den Rente, Staten sparer af sine Hypotekobligationer, ikke komme Laantagerne men Staten til gode, saaledes at, naar Laantagerne have betalt disse $3\frac{3}{4}$ pCt. i 79 Aar — hvis det havde været et Kreditforeningslaan, der havde været Tale om, havde Laantageren da været gældfri for længe siden — skylder han afkrævet det samme Beløb til Staten, som han har lånt, og som Staten i mange Tilfælde har tvungen ham til at laane. Det forekommer mig, at vil man være Agrar — og det antager jeg, det ærede Medlem for Esbjerg er ligesom jeg — saa er det en ny Maade at hjælpe Ejendomsbesiddere paa. Vil man endelig give dem fri efter en længere eller kortere Tid for alle Skatter, som Forslaget meget smukt tænker paa, er det en daarlig Maade at gøre det paa, naar Følgen deraf blot er den, at en Mand, der har stibdet og slidt i det i 79 Aar og betalt af og betalt af, dog derefter skylder det samme. Ejendomsbesidderne have betalt Gælden til Staten, men skyldte endda det samme til Staten! Alle de Forandringer i nedadgaende Retning, som Renter i Tidens Løb undergaar, alle de Forandringer, der med Rette kunne søges udnyttede af Ejendomsbesiddere ved Konvertering, ville ingenfinde mere komme nogen Ejendomsbesidder til gode, men kun Staten til gode. Ejendomsbesidderne blive ved at skyldte denne Kvotabel af Ejendommens Værdi og komme aldrig ud af det Forhold. Selv om Rentefoden i det hele falder, bliver det Staten, som kommer til at nyde godt deraf. De tre Hovedindvendinger, jeg her har rejst imod Forslaget, ville vistnok af de fleste og vistnok ogsaa af den ærede Forslagsstiller indrømmes at være af en saadan Bessaffenhed og at ramme saadanne Punkter i Lovforslaget, at hvis Indvendingerne ere rigtige, hvad jeg tror de ere, er dermed Forslagets Hamme fuldstændig sprængt, saa at Lovforslaget ikke vil kunne være til nogen Nytte. Saa længe man ikke

er kommen ud over disse Punkter, vil det ikke være til nogen Nytte at undersøge alle de andre større eller mindre Indvendinger, der kunde være at vende mod Forslaget. Jeg gaar ud fra som selvfølgerigt, at dette Forslag vil blive henvist til et Udvalg, som da med meget stor Interesse vil kunne drøfte de forskellige Enkeltheder og de forskellige økonomiske Grundætninger, som ere fremsatte i det, men skulde Udvalget fremme det i den Stikelse, det nu har, vil jeg ikke kunne give dets endelige Bedtagelse min Stemme.

Forslagsstilleren (Bluhme): Ja, det var jo en rar Redelighed, det ærede Medlem der fik ud af mit Forslag. Det undrer mig, at det ærede Medlem, der ellers anses for at være et meget lyst Hoved, alligevel kan være saa uredt i det med Hensyn til et Forslag som dette, da det jo dog ligger for ham at have nogen Kendskab til disse Sager, dels i hans Stilling som Direktør for et stort Pengeinstitut, der har med Prioritetsforhold at gøre, og dels ogsaa som Sagsfører, i hvilken Stilling han jo ogsaa maa have Kendskab til disse Forhold. Jeg skal ganske kort besvare hans tre Indvendinger. Den første er, at det er en tvivlsom Fordel, naar Lovforslaget i § 15 fastsætter, at der skal svares $3\frac{3}{4}$ % aarlig af Prioriteterne indtil $\frac{3}{4}$ af Ejendomsværdien dels til Staten dels til Kommunen, en tvivlsom Fordel for Folk, der ikke have den Gæld, at de skulle tvinges til at paatage sig den større Gæld. Jeg tror ikke, at Fordelen er saa tvivlsom, naar de saa udbetalt, hvad de mangle af Gælden. Det er for at stille dem lige over for Stat og Kommune og for at opnaa de store Fordele, som ville flyde af Gennemførelsen af et saadan Lovforslag, i det Øjeblik nemlig alt, hvad der nu svares af Prioriteter, gif over i Statens og Kommunernes i Stedet for at gaa i privates Lomme. Det er noget lignende Forhold som ved Bestyrelsestolden, der særlig lægger Vægt paa at skaffe Indtægt til indflydelsesrige Fabrikanter; her lægges særlig Vægt paa at skaffe Indtægt til dem, der besidde Formue, i Stedet for at det naturligvis var bedre, at Afgifterne, som hvile paa Jorden, gif til Staten. De saa efter Lovforslaget udbetalt, hvad de skulle paatage sig hyderligere af Gæld, end hvad de have, og jeg kan ikke se, at der er nogen tvivlsom Fordel derved. Og naar der her fastsættes Prioriteter til Rente af $3\frac{3}{4}$ %, som Staten kun indløser igen med $3\frac{1}{2}$ % Obligationer, saa ser jeg ikke, at en Mand er ulykkeligere stillet ved at svare $3\frac{3}{4}$ % til Staten end den Mand, der tager faste Prioriteter hos